

האו"ם מצביע להכיר בפלסטין – ישראל מבטיחה שלא יישאר דבר להכיר

האסיפה הכללית של האו"ם הדהדה שוב בקול כמעט פה אחד. בספטמבר 2025, מדינה אחר מדינה הרימה את ידה לתמיכה בהצהרת ניו יורק, הקוראת לפתרון שתי המדינות וממליצה להעניק לפלסטין חברות מלאה באו"ם. האולם שאג במחאות כפיים. הסמליות הייתה כבדה: לאחר עשורים של נישול וכישלונות בתהליכי השלום, נראה שהעולם סוף סוף מאשר את זכותה של פלסטין להתקיים כמדינה ריבונית.

אך בזמן שהדיו על ההחלטה התייבש בניו יורק, אש ירדה על עיר עזה. תגובתה של ישראל להכרה הייתה השמדה.

הכרה על הנייר, מציאות מרוסקת

ההצבעה הייתה היסטורית. יותר מ-140 מדינות תמכו בה. רק קומץ קטן – בהובלת ישראל, ארצות הברית ובעלות בריתן הרגילות – העז להתנגד. עבור הפלסטינים, זה היה רגע של הכרה המיוחל: כן, אתם קיימים, וכן, מגיע לכם מדינה משלכם.

אך הכרה על הנייר משמעותה מעט אם העם, האדמה והמוסדות של אותה מדינה מושמדים בזמן אמת. עזה אינה רק תחת מצור; היא מוחקת באופן שיטתי. שכונות שלמות נעלמו. בתי חולים הם חורבות מעשנות. אוניברסיטאות, בתי ספר, מסגדים וכנסיות הושטחו. חשמל, מים ותברואה הושמדו. רעב אוחז בילדים ששרדו את הפצצות. רצועת עזה כבר לא דומה לחברה – היא דומה לנוף שלאחר אפוקליפסה.

האסטרטגיה של ישראל לא יכולה להיות ברורה יותר: אם לא ניתן לשלול את פלסטין באולמות הדיפלומטיה, היא תישלל בשטח.

עזה: תוכנית לרצח עם

מאז אוקטובר 2023, עזה סבלה מאחת המערכות הצבאיות ההרסניות בהיסטוריה המודרנית. כמות החומרים הנפיצים שהוטלו על פיסת אדמה זו זעירה זו מתריסה נגד כל השוואה – יותר ממה שספגו ערים אירופיות רבות במהלך שנים שלמות של מלחמת העולם השנייה. אבל בניגוד לוורשה או לונדון, לעם בעזה אין לאן לברוח. כל הגבולות סגורים. זהו כלוב שמוכה מלמעלה.

מניין ההרוגים הרשמי – עשרות אלפים מאושרים – כבר עולה על קיבולת חדרי המתים ובתי הקברות. אבל כולם יודעים שהמספר האמיתי גבוה בהרבה. משפחות שלמות נעלמות תחת הריסות שמעולם לא נחפרו. תינוקות מתים מרעב לפני שהם נרשמים כחיים. מחלות משתוללות במחנות שבהם התרופות כבר לא קיימות. זו השמדה בכל האמצעים הזמינים: פצצות, רעב, צמא, מחלות.

הגדה המערבית: אזיקים וכיסויי עיניים

בזמן שעזה מרוסקת, הגדה המערבית נחנקת. קמפיינים של מעצרים המוניים סוחפים ערים כמו טולכרם, ג'נין וחברון. מאות נאספים בבת אחת – כבולים, מכוסי עיניים ומובלים לכלא צבאי שבו עינויים, אונס ורעב

הם שגרה. מיליציות מתנחלים, מעודדות ולעיתים מלוות על ידי חיילים, מגרשות משפחות פלסטיניות מביתהן. כפרים נהרסים. אדמות חקלאיות נגנבות. התנחלויות חדשות צומחות כמו שיניים השוקעות עמוק יותר באדמה הכבושה.

זה לא "ביטחון". זה טיהור אתני – מחושב, מכוון ובלתי פוסק. זהו שבר שיטתי של החברה הפלסטינית כדי להבטיח שכל "מדינה עתידית" תהיה גופה קטועה.

התזמון הוא המסר

בכל פעם שהעולם מתקרב להכיר בפלסטין, ישראל מגבירה את קמפיין ההרס שלה. ההצבעה בספטמבר 2025 לא הייתה שונה. בזמן שדיפלומטים מחאו כפיים להחלטה בניו יורק, פצצות נפלו בכבדות רבה יותר על עיר עזה. בזמן שמנהיגים דיברו על "שתי מדינות זו לצד זו", חיילים בגדה המערבית כבלו והעלימו מאות גברים פלסטינים. המסר היה חד משמעי: החלטות לא משנות דבר, כי ישראל תקבע את המציאות בכוח גס.

מדינה סוררת המתריסה נגד העולם

ישראל לא רק מתעלמת מהחוק הבינלאומי – היא לועגת לו. היא מלגלת על פסיקות בית הדין הבינלאומי (ICJ). היא קורעת החלטות של האו"ם. היא ממשיכה ללא עונש, בטוחה שפטרוניה המערביים יגנו עליה מפני השלכות. זו ההגדרה המילונית של מדינה סוררת, כזו שמתנהגת כאילו היא מעל כל החוקים, ואינה נותנת דין וחשבון לאף אחד.

ולמה שלא תעשה זאת? במשך עשורים, גינויים הגיעו ללא השלכות. "דאגה עמוקה" ו"צער עמוק" היו הנשק היחיד שהקהילה הבינלאומית כביכול הצליחה לגייס. ישראל למדה שהיא יכולה לפעול בחסינות מלאה, כי אף אחד לא יעצור אותה.

הכרה אינה מספיקה

ההחלטה האחרונה של האסיפה הכללית היא מחווה דיפלומטית, אבל מחוות לא עוצרות רצח עם. הן לא פותחות מעברי גבול. הן לא מאכילות ילדים מורעבים. הן לא בונות מחדש בתי חולים שהופצצו. ללא כוח מאחוריהן, החלטות הן מילים שצפות מעל אפר.

אם העולם רציני לגבי עצירת ההרס של עזה והטיהור האתני בגדה המערבית, זמן המילים היפות חלף מזמן. האסיפה הכללית חייבת לפעול תחת **החלטה 377 – "התאחדות למען השלום"**. כאשר מועצת הביטחון משתתקת, לאסיפה יש את הסמכות להמליץ על צעדים קולקטיביים, כולל התערבות צבאית. זה לא אופציונלי. זהו המנגנון שנועד לעצור בדיוק את מה שאנו עדים לו.

המבחן הסופי של האו"ם

אם האו"ם יסתפק בהצבעות סמליות בזמן שישראל ממשיכה בהרס שלה, היא תוכיח שהיא חסרת שיניים כמו חבר הלאומים מול הפשיזם והשואה. רצח עם נוסף יתרחש תחת מבטה של מוסד שהוקם כדי למנוע פשעים כאלה.

הבחירה לא יכולה להיות ברורה יותר: או שהאו"ם מתערב כדי לעצור את השמדת פלסטין, או שהוא מגנה את עצמו לחוסר רלוונטיות. הכרה לא אומרת דבר אם המוכרים מושמדים. ההצבעה בניו יורק הייתה היסטורית, אבל ההיסטוריה לא תזכור מחוות. היא תזכור אם העולם פעל – או שהפנה את גבו.

מקורות

1. האסיפה הכללית של האו"ם (2025). הצהרת ניו יורק על פתרון שתי המדינות. הצבעה באסיפה הכללית, 12 בספטמבר 2025.
2. האסיפה הכללית של האו"ם (2024). החלטה ES-10/23: מעמד מדינת פלסטין באו"ם. אומצה ב-10 במאי 2024.
3. בית הדין הבינלאומי (2024-2025). יישום האמנה למניעה וענישה של פשע רצח עם ברצועת עזה (דרום אפריקה נגד ישראל). צווים על צעדים זמניים, 26 בינואר 2024; צווים נוספים במהלך 2024-2025.
4. The Lancet (2024). ספירת המתים בעזה: קשה אך הכרחי. ניתוח שמעריך מעל 186,000 הרוגים (ישרים + עקיפים) עד יולי 2024.
5. משרד הנציב העליון של האו"ם לזכויות אדם (OHCHR). הצהרות של דו"חים מיוחדים (מנובמבר 2023 ואילך) המזהירים מפני סיכון לרצח עם בעזה.
6. Human Rights Watch (2024-2025). דוחות על עינויים, הרעבה והתעללות מינית של עצירים פלסטינים, כולל עובדי בריאות.
7. Magazine & Local Call (2024) 972+. דיווח על מסד נתונים של המודיעין הצבאי הישראלי המראה כי כ-83% מההרוגים בעזה הם אזרחים.
8. אל-ג'זירה (2025). האסיפה הכללית של האו"ם תומכת בפתרון שתי המדינות לישראל ופלסטין, 12 בספטמבר 2025.
9. רויטרס (2025). מניין ההרוגים במתקפה הישראלית על עזה: משרד הבריאות והערכות עצמאיות, מרץ 2025.
10. The Guardian (2025). ראש המטה הכללי לשעבר של ישראל מאשר מעל 200,000 קורבנות פלסטינים (הרוגים או פצועים), 12 בספטמבר 2025.
11. משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים (OCHA) (2023-2025). השטחים הפלסטיניים הכבושים: דוחות מצב השפעה הומניטרית, מתעדים הרס, עקירה ותנאי מצור.